

ram ire per Eclipticam, ac primùm esse in principio Arietis, & ipsius Æquatorem cum Mundi Æquatore illiusve plano coincidere; Erit tunc sanè axis Terræ axi mundano parallelus. Porrò concipe, dum Terra exinde versus Taurum, porroque progreditur, illius axem non divaricari, sed contineri sibi ipsi semper & axi Mundano parallelum; ex quo fieri, ut ejus

Æquator Mundi Æquatori parallelus maneat, nihilominus tamen hyemem & æstatem sicut & dierum ac noctium inæqualitatem exinde causari. Atque hoc brevibus est Copernici Hypothesis; quibus quidem præsuppositis multa, quæ ante vel post Copernici tempora Astronomorum ingenia vexaverunt, quâdam harmoniâ sibi invicem respondebunt; plura de his *lib. 5.*

CAPUT VII.

Continens Objectiones contra hoc Copernicanum Systema, tam Astronomorum, quàm Physicorum.

QUONIAM autem omnes fere, Terram nihilominus pro corpore gravi, tanquam Mundi faciem, & ideo præsertim pro medio vel infimo Mundi puncto, consequenter immobili habuerunt: Idque Sacræ simul Scripturæ consentaneum existimaverunt; Hinc reliquæ manserunt oppositiones & contradictiones tam apud ipsos Astronomos, quàm Physicos & Theologos, qui partim veterum: ut Aristotelis, Ptolomæi & reliquorum, pro Terræ stabilitate militantium, allatas objectiones reassumpserunt, partim novas addiderunt, & quando denique Mathematicis & Philosophicis fundamentis se victos viderunt, ad Scripturæ auctoritatem provocaverunt. Rationes, quibus Ptolomæus probare nisus fuit, Terram non posse moveri, sunt præcipuè sequentes: Prima sumpta est ab incommodis, quæ ex motu Terræ diurno metuenda, nimirum: *Animalia & quæcunque Terra sustinet, in aërem casura, deserto Terræ globo; Terra enim uno die 5400 milliaria atque sic unico temporis momento decimam sextam partem milliariis germanici percurrere deberet, ac proinde (putat) eam omnia celerrimè, Cælum versus extrusuram, dissipaturam vel repulsuram, &c.* (Verum illud impediri, à virtute conservativa, docet *cap. 5. l. 4.*)

Secunda est: *Si Terra motu diurno moveatur in orientem, quicquid extra eam est, videbitur tendere in occidentem; sed hoc non fieri, docent nubes, pluvia, grando, nix, aves, sagittæ, lapides, aliæque sursum projecta, quorum motus non tantum orientem, sed quamcunque Mundi plagam versus tendit; Terra igitur*

non movetur ab occasu in ortum, sed quiescit. (Resolutio autem hujus objectionis *lib. 5. cap. 12.* est reperienda.)

Tertiam desumit Ptolomæus à gravitate corporis Terreni; *Ideoque concludit, illud prorsus ineptum esse ad motum 24 horarum; (Cum tamen per cap. 15. lib. 5. corpora gravia magis sint apta ad motum vertiginis.)*

Alii objiciunt, *Quod nullus lapis, sagitta, vel quodcunque aliud corpus aut sursum projectum, aut superne demissum, ad punctum Terræ infra se positum perpendiculariter contingat, sed dum esset in aëre, locus Terræ cui immineret, perinde illi subduceretur; Item, quod globus bombardicus in occasum explosus longius tenderet, quàm si in ortum projiceretur; Item, quod ex motu Terræ necessario sequeretur: naturam nullo tempore uti motu recto, sed perpetuo spirali, arcuali & circulari, &c.* (Verum enim verò, magna est differentia inter motum & lationem, de qua *lib. 5. cap. 16.* Unde non moventur, sed feruntur rectà ad Terræ centrum, etiam si per dict. *cap. 12. lib. 5.* simul cum aëre circumferantur.)

Cæterum, quia has & alias similes objectiones satis operosè resolverunt, nostra Experimenta ut & Galilæus à Galilæis in suis dialogis de System. Mundi, pag. 90. 94. 136. 139. Philippus Lansbergius in suis commentationibus super motum Terræ diurnum & annum pag. 7. & sequent. Daniel Lipstorpheus in Copernico redivivo pag. 110. 128. 134. 140. 150. & seq. idcirco necessarium non ducimus hoc loco eas longius fufiusque reiterare, sed lectorem eò remittimus.

Prima Ob-
jectio, sum-
pta ab in-
commodis
quæ ex Mo-
tu terra me-
tuenda.

Secunda
ob-jectio à
sursum pro-
jectis.

Tertia ob-
jectio.